

Sygn. akt: I C 10/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Wołujewicz
Protokolant:	pracownik biurowy Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. S. (1) na rzecz powoda (...) kwotę 21 186,71 zł (dwadzieścia jeden tysięcy sto osiemdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w wysokości:

- 8% od dnia 10 grudnia 2015r. do 31 grudnia 2015r.

- 7% od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia 18 marca 2016r.

2. należność zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku, tj. kwotę 21 601,16 zł (dwadzieścia jeden tysięcy sześćset jeden złotych szesnaście groszy) rozkłada na 108 miesięcznych rat, 107 rat w wysokości 200 złotych (dwieście złotych) każda rata i ostatnia 108 rata w wysokości 201,16zł (dwieście jeden złotych szesnaście groszy), płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami w wysokości 7% w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty;

3. nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

Sygn. akt I C 10/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko A. S. (1) o zapłatę kwoty 21.186,71 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 2 grudnia 2009 roku pozwana zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę nr (...). Pozwana nie wywiązała się jednak z warunków przedmiotowej umowy, w związku z czym niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna z dniem 22 stycznia 2013 roku. Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 9 kwietnia 2015 roku powód nabył od pierwotnego wierzyciela przedmiotową wierzytelność. Powód podkreślił, iż na dochodzoną kwotę składają się: kwota 15.035,94 zł tytułem należności głównej,

kwota 5.366,43 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, kwota 784,34 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od dnia 16 kwietnia 2015 roku do dnia 9 grudnia 2015 roku.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 29 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana A. S. (1) na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku uznała powództwo w całości. Pozwana wniosła jednak o rozłożenie zasądzonego roszczenia na raty w wysokości po 200,00 zł miesięcznie. Podnosiła, że wierzyciel dzwonił do niej i godzi się aby uiszczala chociaż raty w wysokości 200 zł. miesięcznie. Swój wniosek uzasadniła również tym, że znajduje się w trudnej sytuacji rodzinnej i finansowej. Co prawda pozwana, jak i jej mąż są osobami pracującymi – pozwana pracuje w Unii i zarabia 1.280,00 zł miesięcznie, natomiast jej mąż zarabia 1.350,00 zł miesięcznie – to mają na utrzymaniu troje dzieci w wieku 12, 20 i 22 lat, które nie pracują, a najmłodsze jest alergikiem i astmatykiem i posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Pozwana podkreśliła, iż sama również posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z powodu ograniczeń ruchowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2009 roku pozwana A. S. (1) zawarła z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) z pakietem ubezpieczeniowym. Bank udzielił pozwanej pożyczkę w łącznej kwocie 26.357,89 zł, której spłatę rozłożono na 72 miesięczne raty w terminach i wysokościach określonych w planie spłaty.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 02/12/2009r. k. 31-33

Pozwana przestała wywiązywać się z ciążącego na niej zobowiązania spłaty pożyczki z powodu utraty pracy.

bezsporne

W dniu 9 kwietnia 2015 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. dokonała przelewu przysługującej mu przeciwko pozwanej A. S. (1) wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki na rzecz powoda(...)

bezsporne, nadto dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 09/04/2015r. k. 34-41, aneks nr (...) do Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15/05/2015r. k. 42-43, wyciąg z załącznika nr 1 do Aneksu nr (...) k. 44-47

Pismami z dnia 19 maja 2015 roku powód zawiadomił pozwaną o zmianie wierzyciela w związku z dokonaniem przelewem wierzytelności oraz wezwał pozwaną do zapłaty zadłużenia w łącznej kwocie 20.651,73 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

bezsporne, nadto dowód: zawiadomienie z dnia 19/05/2014r. k. 48, wezwanie do zapłaty z dnia 19/05/2015r. k. 48v

Pozwana A. S. (1) zamieszkuje wraz z mężem i trójką dzieci w wieku 12, 20 i 22 lata. Najmłodszy syn pozwanej chodzi do szkoły, jest astmatykiem i alergikiem i posiada z tego tytułu orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Pozwana miesięcznie przeznaczona kwotę 100,00 zł na leki dla najmłodszego syna, a w przypadkach kiedy zachoruje na oskrzela – nawet 200,00 zł. Starsze dzieci pozwanej nie uczą się ani nie pracują, nie są również zarejestrowane w Urzędzie Pracy. Pozwana, mimo posiadanego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z powodu ograniczeń ruchowych, pracuje w Unii i otrzymuje z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 1.280,00 zł miesięcznie, natomiast jej mąż otrzymuje wynagrodzenie, które po potrąceniu innych należności w drodze egzekucji sądowej wynosi 1.350,00 zł miesięcznie. Pozwana wraz z mężem miesięcznie przeznaczają ponad 1.000,00 zł na spłatę innych zaległości. Powód kontaktował się z pozwaną w celu uregulowania zadłużenia. Przedstawiciele wierzyciela proponowali pozwanej raty w wysokości 200 zł. miesięcznie.

bezsporne, nadto: wyjaśnienia pozwanej złożone na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku w okresie od 00:01:55 do 00:07:35 – porównaj protokół k. 49-49v

Sąd zważył, co następuje:

W opinii sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwana uznała powództwo nie kwestionując faktu, iż zawarła umowę pożyczki z (...) Bank (...) S.A., oraz przelanie przedmiotowej wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana przyznała, iż nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że straciła pracę i zaprzestała spłacać pożyczkę.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanej, należało uwzględnić żądanie powoda w całości, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 21.186,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w wysokości 8% od dnia 10 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz w wysokości 7% od dnia 1 stycznia roku do dnia 18 marca 2016 roku.

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega). Rozłożenie zasądanego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanej. Nie zastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwaną oraz jej bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że zaprzestanie spłaty należności przez pozwaną spowodowane było zmianą jej sytuacji rodzinnej i majątkowej w porównaniu z okresem, w którym zaciągnęła ona zobowiązanie, albowiem pozwana straciła pracę. Zauważyć jednak należy, iż obecnie pozwana, która z powodu ograniczeń ruchowych posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, co prawda jest zatrudniona i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1.280,00 zł, podobnie jej mąż, który otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 1.350,00 zł miesięcznie, jednak mają na utrzymaniu troje dzieci – w tym jedno małe dziecko będące astmatykiem i alergikiem, posiadające orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, co wiąże się z zakupem leków w kwocie od 100,00 zł do 200,00 zł miesięcznie, oraz spłacają inne zobowiązania w kwocie ponad 1.000,00 zł miesięcznie. W tej sytuacji nie zastosowanie – zgodnie z wnioskiem pozwanej – rozłożenia na raty świadczenia mogłoby narazić pozwaną i jej bliskich na znaczną szkodę. Podkreślić również należy, że powód godził się – jak wynika z wyjaśnień powódki - na regulowanie należności w miesięcznych ratach w wysokości 200 zł. Okoliczności te nie zostały zakwestionowane przez powoda, a tym samym na mocy art. 230 k.p.c. należało uznać je za przyznane.

Sąd odstąpił również od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd biorąc pod uwagę, że pozwana uznała powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jej stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia ją kosztami procesu.